

ЧАСТИНА 1

ПОПІН

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я пильно дивилася на свої черевики, спостерігала за тим, як тонесенький шар попелу осідає на заношеній шкірі. Ось тут стояло наше спільне з сестричкою Прим ліжко. Он там був кухонний стіл. Цегла з димаря, який завалився обвугленою купою, слугує орієнтиром для решти будинку. Як іще мені вдалося б зорієнтуватися у цьому морі сірості?

Від Округу 12 не залишилося майже нічого. Місяць тому капітолійські запалювальні бомби знесли дощенту домівки бідних шахтарів у Пласті, крамниці в місті, навіть Будинок Правосуддя. Єдиним районом, якому вдалося уникнути знищення вогнем, залишилося Селище Переможців. Я не знала, чому. Можливо, щоб ті, хто приїздитиме сюди з Капітолію в справах, мали де зупинитися у пристойному місці. Рідкісні репортери. Комітет, який оцінюватиме стан вугільних шахт. Загін миротворців, які перевірятимуть, чи не повернулися біженці.

Але ніхто не повертається. Тільки я. Та й те — лише швиденько навідатися. Керівництво Округу 13 було проти мого повернення. Вони розглядали його як марну авантюру, що надто дорого коштуватиме, адже, принаймні дюжина невидимих екранопланів кружляють над головою заради мого захисту, а тут немає жодних даних, які можна було б отримати. Але я мусила це побачити. Аж так прагнула, що це стало умовою моєї співпраці за будь-яких їхніх планів.

Зрештою Плутарх Гевензбі, Головний продюсер, який організував повстанців у Капітолії, не витримав.

— Відпустіть її. Краще змарнувати один день, аніж ще один місяць. Можливо, коротка прогулянка у Двадцятій — саме те, що потрібно, аби переконати її, що ми з нею на одному боці.

Їхній бік. Ліву скроню мені пронизав біль, і я притиснула долоню до голови. Якраз у тому місці, де Джоана Мейсон ударила мене катушкою з дротом. Спогади затягували у вир, і спроби з'ясувати правду здавалися безнадійними. Яка послідовність подій призвела до того, що я опинилася на руїнах свого міста? Важко її відтворити — наслідки струсу мозку досі не цілком вилікувані, тож думки й далі змішуються в купу. А ще всіляке ввижалося мені через ліки, що їх я отримувала, аби позбутися болю й депресій. Досі не впевнена, що то були галюцинації, коли вночі підлога в моїй палаті перетворювалася на суцільний клубок змії.

Я використовувала метод, запропонований одним із лікарів. Починала з найпростішого, того, про що точно знаю: це правда. І намагалася дійти до чогось складнішого. У голові поступово прокручувався список...

Мене звати Катніс Евердін. Мені сімнадцять років. Моя домівка — Округ 12. Я брала участь у Голодних Іграх. Я втекла. У Капітолії ненавидять мене. Піту взяли в полон. Його вважають загиблим. Ймовірно, він справді мертвий. Напевно, якщо він мертвий, це на краще...

— Катніс. Мені спуститися? — Кризь навушник, який я мусила надягнути за наполяганням повстанців, долинув голос мого найліпшого друга, Гейла. Він з екраноплана уважно спостерігав за мною, готовий примчати, коли щось піде не так. Я раптом усвідомила, що сиджу навприсядки, скоцюрблена, впираюся ліктями в коліна, стиснувши скроні долонями. Мабуть, їм задалося, що я на межі зриву. Таке нікуди не годиться. Адже мені щойно скасували вживання тих препаратів.

Я випросталася і відмахнулася від Гейла.

— Ні. Зі мною все гаразд.

Аби підкріпити сказане, я рушила геть від свого старого будинку в напрямку міста. Гейл попросив, щоб його відвезли до 12-го округу разом зі мною, але не наполягав, коли я відмовилася від його товариства. Він розумів, що цього дня я не хотіла, щоб хтось був поряд зі мною. Навіть Гейл. Деякі стежки доводиться пройти на самоті.

Літо видалося дуже спекотним і абсолютно сухим. Майже не було дощу, який би потривожив ці купи золи. Але вони то тут, то там порушувалися від моїх кроків. Жодного вітерцю, аби їх розвіяв. Мій погляд прикипів до того, що пригадувалося як дорога, адже відразу після приземлення на Леваді я через неухважність наштовхнулася на камінь. Ось тільки то був не камінь... То був чийсь череп. Він котився собі й котився, поки не зупинився догори тим, що було колись людським обличчям, а я довго не могла відірвати погляду від зубів. Намагалася вгадати, чиї вони, адже мої, мабуть, мали б такий самісінький вигляд.

Я трималася дороги за звичкою, але вибір виявився кепським, тому що вона була завалена тілами тих, хто намагався втекти. Дехто згорів цілком. Інші, напевно, вчаділи, врятувавшись від гіршого — від полум'я. Тепер вони тхнули на різних стадіях розпаду — пожива для тварин, що харчуються стервом; над ними роїлися мухи. «Вас убила я, — звернулася я до них коли проминала одну таку купу. — І вас. І вас».

Це зробила я. Моя стріла, націлена в щілину силового поля, яке оточувало арену, накликала цей вогненний шквал відплати. Вона занурила в хаос увесь Панем.

У голові лунали слова президента Сноу. Того ранку, коли я збиралася вирушати в Переможне турне, він

сказав: «Катніс Евердін, дівчина, яка палала, ви стали іскрою. Якщо її залишити без нагляду, вона може розростися у пекельне полум'я, що знищить Панем». Виявляється, він не перебільшував, не просто намагався мене настрахати. Напевно, Сноу щиро прагнув заручитися моєю допомогою. Але я вже задіяла те, що неспроможна контролювати.

«Палає. Досі палає», — це мене ошелешило. Вугільні шахти вдалині ще випльовували чорний дим. Але не залишилося нікого, хто б цим переймався. Понад дев'яносто відсотків населення округу мертві. Решта, вісімдесят тисяч чи близько того, стали біженцями в 13-му окрузі... Якби запитали моєї думки, я б сказала: це все одно, що стати безхатьками навіки.

Я знала, що не повинна так думати; знала, що маю бути вдячна за те, як нас прийняли. Хворих, поранених, зголоднілих і з порожніми руками. І все-таки ніяк не могла змиритися з тим, що Округ 13 відіграв визначальну роль у знищенні 12-го. Це не знімало провини з мене — провини на всіх вистачило б. Але без них я не стала б частиною масштабної змови повалення Капітолію, не мала б знарядь, необхідних для її втілення.

У мешканців Округу 12 не було власного організованого руху опору. У них ніхто не запитував. Їм хіба що не поталанило з тим, що в них була я. Але дехто з тих, хто вижив, вважають, що це талан — нарешті звільнитися з Округу 12. Втекти від постійного голоду й гноблення, від карколомних шахт і покарань нашого останнього Головного миротворця, Ромулуса Среда. Бодай якийсь новий дім — це диво, адже ще донедавна ми навіть гадки не мали, що Округ 13 досі існує.

Вдячність за втечу тих, хто вижив, упала прямісінько на плечі Гейла, хоча він і страшенно не хотів її приймати. Щойно Почверть Приборкання завершилася (щойно мене підняли з арени), електропостачання

в Окрузі 12 припинили, всі екрани почорніли й у Пласті стало так тихо, що люди чули серцебиття одне одного. Ніхто жодним словом чи рухом не висловив протесту й не привітав того, що трапилося на арені. Проте за п'ятнадцять хвилин небо заслонили екраноплани й посипалися бомби.

Саме Гейлу на думку спала Левада — одне з небагатьох місць, не захаращених старими дерев'яними будинками, просякнутими вугільним пилом. Він повів тих, кого зміг закликати, саме туди. З ними були й мої мати з Прим. Гейл зібрав загін, який повалив огорожу (тепер, без електрики, не більш ніж звичайний паркан) та повів людей у ліс. Відвів їх у єдине місце, що спало на думку, — до озера, яке батько показав мені в дитинстві. І саме звідти люди здаля дивилися, як вогонь пожирав усе, що вони знали в цьому світі.

До світанку не лишилося й сліду бомбардувальників, а полум'я не вщухало. Тоді зібралися останні блукальці. Моя мати й Прим влаштували медичну зону для поранених і намагалися лікувати їх тим, що вдалося зібрати в лісі. Гейл мав два луки зі стрілами, мисливський ніж, рибальську сітку, а з ним залишилися понад вісім сотень нажаханих людей, яких слід було нагодувати. З допомогою тих, хто мав достатньо сили, їм вдавалося якимось перебиватися впродовж трьох днів. І от саме тоді несподівано прибув екраноплан, аби евакуювати їх до Округу 13, де було більш ніж достатньо чистих, білих житлових відсіків, чимало одягу, й щоденне триразове харчування. Недоліком житлових відсіків виявилось те, що вони розташовувалися під землею. Одяг був для всіх однаковий, а харчі майже позбавлені смаку, але для біженців з Округу 12 то були дрібні проблеми. Вони опинилися в безпеці. Про них дбали. Вони були живі, їх охоче прийняли.

Це розтлумачили як люб'язність. Але чоловік на ім'я Далтон, біженець з Округу 10, який пішки дістався 13-го кілька років тому, розповів мені про справжній мотив.

— Ви їм потрібні. І я. Ми всі їм потрібні. Давно тут бушувала епідемія якоїсь віспи, що вбила їх чимало, а ще більше залишилися безплідними. Нове поголів'я для розмноження. Ось кого вони бачать у нас.

У 10-му окрузі він працював на фермі, де генетичне розмаїття череди підтримувалося за допомогою імплантації давно заморожених ембріонів великої рогатої худоби. Цілком імовірно, що він мав слухність. Не скидалося на те, що в 13-му окрузі було навіть відносно достатньо дітей. Але що з того? Прибульців не ізолювали, залучали до роботи, дітей навчали. Ті, кому виповнилося чотирнадцять, отримували найнижче військове звання, до них ввічливо зверталися — «солдате». Кожнісінькому біженцеві керівництво 13-го округу автоматично дало громадянство.

І все-таки, я те керівництво ненавиділа. Звісно, тепер я ненавиділа майже всіх. Себе — більше за будь-кого.

Поверхня під ногами здалася твердішою, під килимом золи я відчула бруківку площі. По периметру невисока купа сміття — там були крамниці. Замість Будинку Правосуддя — купа почорнілої уламків. Я підійшла до того місця, де приблизно розташовувалася пекарня, якою володіла Пітина сім'я. Не лишилося нічого, крім розплавленої печі. Пітині батьки, двоє його старших братів — ніхто з них не дістався 13-го округу. Врятуватися від вогню вдалося менш ніж дюжині тих, кого вважали «заможними» в Окрузі 12. Піті все одно не було б до кого повертатися. Окрім мене...

Я позадкувала від пекарні, наштотхнула на щось, втратила рівновагу й всілася на шмат розігрітого на